

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Oppi ja elävä usko

Sana teologia tarkoittaa oppia Jumalasta. Kun kuulemme sanan teologia, ajattemme ehkä ensi sijassa jotakin teoreettista eli pään tietoa, emmekä niinkään sielun ravintoa, johon liittyy rukous ja virsien laulaminen.

Ihminen on kuitenkin Raamatun mukaan yksi kokonaisuus. Jumala kääsee kutakin meistä rakastamaan Jumalaa ”koko sydäimestä ja sielusta, koko voimalla ja koko ymmärryksellä...” (Luuk. 10:27). Tässä ei tehdä mitään eroa sydämen, sielun ja ymmärryksen välillä. Kiinnostavaa on myös se, että meitä kehoitetaan rakastamaan ymmärryksellä!

Tämä tarkoittaa sitä, että kun olemme tekemisissä teologian kanssa – siis Jumalopin kanssa – kyseessä ei olekaan vain se toiminta, jota teemme ymmärryksellämme ja aivoillamme. Myös sydän/sielu on mukana.

”*Credo ut intelligam*” (uskon ymmärtääkseni), sanoi Augustinus omana aikanaan. Sydämen usko – sielun ravinto – tuli ensin, ja sen jälkeen hän ymmärsi, mistä Jumalaan uskomisessa on kyse. Kun Pyhä Henki synnyttää sydämessä uskon, valaisee hän samalla ymmärryksemme, niin että voimme ymmärtää uskon salaisuuksia.

1600- ja 1700-luvuilla eläneitä luterilaisen ortodoksian teologeja on usein syytetty siitä, että he ovat harjoittaneet vain abstraktia, älyllistä pään teologiaa ja laiminlyöneet sielun ravinnon. Siksi luterilaista ortodoksiaa on luonnehdittu ”kuolleen oikeaoppisuuden ajaksi”.

Näin ajattelevat eivät ilmeisesti ole tutustuneet sellaisiin luterilaisen ortodoksian suuriin teologeihin kuten Martin Chemnitz, Abraham Calovius tai Johann Gerhard – joitakin mainitakseni. He omistivat elämänsä teologialle, jonka päämääränä oli ihmisten pelastaminen, ja he toimivat myös sielunhoitajina sodan, nälänhädän ja ruton aikakautena. Ajattelemisen aihetta antaa myös se, että jotkut meidän kärsimysvirsiestämme, jotka nousevat täydestä sydäimestä, ovat juuri luterilaista ortodoksiaa edustavien teologien kirjoittamia.

Teologia on parhaimmillaan silloin, kun se antaa älyllisiä virikkeitä ja myös hoitaa sielua. Tarvitsemme molempia – myöskin omana aikanamme.

Leif Erikson

kotimaantyön johtaja, Svenska Lutherska Evangeliföreningen